

Cafe yêu

Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh nói yêu em là gì?

Ciao cafe

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh và em chia tay là gì?

An chống một tay lên cằm, gần như cười phá lên:

- Ha! Câu hỏi ngộ nghĩnh đó! Có lẽ em sẽ... lại lên Ciao cafe này gọi ba cốc xoài dầm và ngồi ăn cho hết trong nước mắt.

Duy Anh cười nhẹ, nắm chặt tay dưới gầm bàn, nó quay ra vẫy một cậu bồi bàn:

- Cho ba cốc xoài dầm nhiều sữa chua ít đá!- rồi quay lại An đang nhìn nó ngạc nhiên-Em có điều kiện làm điều đó ngay bây giờ và anh biết là không trong nước mắt, chúng mình chia tay An nhé.Năm phút sau, Duy Anh cầm tiền thừa, đứng dậy bước ra ngoài, vẻ mặt cố tỏn nhiên như-là-rất-bình-tĩnh, nó hơi nheo mắt trước ánh nắng phản chiếu từ những ô cửa kính xanh từ Tràng Tiền Plaza. Tháng mười.

Grand Prix – Toilet Pub

Cuối cùng Duy Anh cũng làm được việc chia tay với An. Không phải là khó khăn, mà là hơn thế. Nhưng dù sao Duy Anh cũng chấm dứt được việc nghĩ quá nhiều về vấn đề đó. Nếu lúc nói lời tỏ tình với An nó phải đọc sách và tập trước cái gương nhiều đến nỗi nhớ được hình dáng của ba vết xước to và mười hai vết xước nhỏ trên cái gương phòng nó, thì đến lúc nói chia tay, nó có vẻ “tàu nhanh” hơn. Đáng ra nó đã phải làm sớm hơn, ngay vào cái ngày nó tình cờ đi lên Sago cafe và nhìn thấy An cầm tay một cậu con trai lạ hoắc, nhưng nó lại chọn giải pháp đi thật nhanh xuống khỏi cái cầu thang xoắn ốc đó và phóng ngay ra Hồ với suy nghĩ “mình đã nhìn nhầm, không có chuyện gì cả.”, mặc dù Duy Anh biết giữa năm mươi người con gái giống nhau y hệt nó vẫn chắc chắn tìm ra An sau năm giây nhìn. Đôi khi chính xác lại thành mệ.

Một ngày không em bỗng trở nên thênh thang. Duy Anh dậy thật sớm, vừa ngồi lau xe vừa xem loáng thoáng một bộ phim nhạt nhẽo nào đó đang chiếu trên HBO. Một trứng một cafe, rồi lên trường ngồi vừa nghe giảng vừa tán

dóc với mấy thằng bạn. Sau lần thất bại ở giải thưởng thời trang Viet Nam Collection Grand Prix, Duy Anh hơi nản chí với việc thiết kế. Có lúc cả tuần nó không ngồi vào bàn vẽ, cũng chả động đến mảnh vải nào. Duy Anh là nhân vật được đánh giá cao tại khoa Thiết kế Thời trang của trường Mỹ thuật công nghiệp-thế mà nó lại không vào được đến vòng chung kết với tận hai mươi sáu thí sinh được chọn. Hai mươi sáu chứ có phải hai đâu, thế mà còn không vào được thì đời có đáng chán hơn một con gián không. Thảm hại trong công việc(đây là nó tự nghĩ thế), rồi lại một cái thất bại to đùng kề luôn trong tình yêu. Ít ra, chia tay với An rồi, Duy Anh trở thành công dân tự do theo đúng nghĩa sáng sủa của từ này. Cũng như những thằng con trai hai mươi hai đủ khôn khác, nó biết rằng yêu vẫn là một cái chết được báo trước.

...Một thứ bảy, Duy Anh cùng thằng bạn khác khoa lên Toilet Pub. Nó cũng không mấy khi lên pub, nhưng thấy anh Nam DJ quảng cáo hôm nay có một ít thời trang, lẽ nào mấy thằng chuyên ngành như nó lại không lên ngắm nghĩa tráng mắt tí... Duy Anh đến hơi trễ. Nó bước vào bàn Dương đã ngồi sẵn, gọi một ly Gin với nhu cầu tự pha Tonic, thói quen tự chế rượu có lẽ trở thành cầu kỳ khi đến những nơi ồn ào. Dương chỉ vào một em đang mặc bộ váy xanh xẻ rộng chấm đất:

- Kìa mà, em bé kia không cao dưới mét bảy đâu! Mặt trông yếu phết.

Duy Anh hơi nhú mắt, nó ghé vào tai thằng bạn:

- Nếu có thích thì cũng chỉ là sẽ mặc đẹp những đồ tao thiết kế. Chứ tao không có nhu cầu tìm bạn gái làm nghề này. Phũ lắm mà ạ.

Dường như bỏ ngoài tai những lời của Duy Anh. Ba phút sau, Dương vẫy một chị từ phía cánh gà, mặt lạnh tanh, nói nhanh như sáo:

- Chị gái, “mẫu” nào đó khá cao, ở loạt trước mặc bộ váy xanh xẻ, đuôi gấu chất thô. Chị nói với em ý rằng có mấy anh của đài truyền hình cần gấp nhé.

Cô gái gật đầu và quay đi rồi cả bọn mới phá lên cười, Duy Anh lắc đầu:

- Không Dương ạ! Sai lầm lớn của cuộc đời mà là đã không thi vào nhà hát kịch trung ương!

Dương nhấp một ngụm nhẹ, cười mỉm:

- Và sai lầm cũng lớn của mày nếu sẽ bỏ qua cô bé này. Quên hình ảnh nhảm nhí của An đi và cho anh em thấy được mày không chỉ biết design.

Phản diện kết thúc, cô bé “ít nhất trên mét bảy” đi ra từ phía trong, mặc một bộ jean khoác áo lửng đen, tiến về phía bàn bọn nó. Thái Dương đứng lên, giơ tay ra:

- Chào em, không biết em có cuộc hẹn nào bây giờ không? Nếu không, sẽ rất vui nếu cô bé ngồi uống nước với bọn anh?

Cô bé chạm nhẹ tay Dương:

- “Cô bé” này mang tên Vy các anh ạ. Hạ Vy. Và nếu được thì mình ra ngoài được không ạ? Em hơi mệt với không khí ồn ào này.

“Oh! Cool !”- trong óc Duy Anh vang lên khe khẽ. Dương quay lại phía Duy Anh. Nhân vật chính nhún vai, ra vẻ không ý kiến, không quan tâm. Nhưng khi Dương búng tay tách một cái: “ok, đi” thì

Duy Anh nói:

- Tao biết một quán cũng hay vào giờ này...

Family Cafe-Vạn Hoa club

Tay khuấy khuấy cốc Mocachino, Vy nheo mắt tinh nghịch:

- Anh có vẻ có thói quen ngồi quán nhỉ? Tối hôm qua là Diva Cafe và sáng nay là Family.

Duy Anh mỉm cười:

- Vì anh vẫn còn muốn biết vài thứ về em, con người em có vài điều gây tò mò.

- Ví như?

Duy Anh mím môi:

- Ví như anh đã tiếp xúc với quá nhiều mẫu nhưng chưa thấy ai như em cả. Lần gặp đầu tiên, không ai gọi một đĩa spaghetti ăn ngẫu nhiên như em vào tối hôm qua cả.

- Hi, vì tối hôm qua em đi diễn vội nên đói ý mà.

Duy Anh cười:

- Nhưng người mẫu thường không ăn đồ gây béo, và không ăn sai giờ, cuối cùng là ngay bây giờ cũng sẽ uống sữa chứ không uống cafe như em!

Vy hấp háy:

- Vậy thì gọi em là người mẫu đáng yêu đi!

Mọi chuyện cứ diễn ra đều đặn kiểu phim Hàn Quốc mỗi ngày một tập, Duy Anh cảm thấy Vy thật sự đáng yêu, rất khác với suy nghĩ của nó về giới mẫu-những cô nàng “toàn vờ”: vờ vẩn, vô vị và vụng về. Hạ Vy là mẫu con gái quan tâm đủ vừa với những gì thuộc về sắc đẹp, vẫn thừa thông minh và thú vị trong những cuộc đối thoại cần chất xám. Tuýp con gái vừa dịu vừa sắc, tất cả đúng lúc. Vy nói chuyện với nó rất hợp, ngạc nhiên về những sở thích giống nhau, đặc biệt là cũng biết rất nhiều về các quán Hà Nội như Duy Anh. Nói chung là Duy Anh không tìm thấy khía cạnh nào của con người Vy là có vấn đề cả, thế nhưng nó vẫn cảm giác là nó đang...thiếu cảm giác. Thực sự, nó vẫn chưa sẵn sàng cho một tình yêu mới, nó đã chán ngắt việc yêu đương sau khi kết thúc với An. Và thế là đã chừng hai tháng sau khi quen Hạ Vy, dần đã cảm thấy quá được, Duy Anh vẫn...không làm gì cả. Thái Dương nhiều lần khuyên nó tiến tới đi, cần phải tỏ tình với Vy. Duy Anh mặc kệ, cố nhủ không dính vào cô gái nào nữa, dù mỗi sáng vẫn chờ đợi những cuộc nói chuyện thú vị với tại Family Cafe.

Thi thoảng Duy Anh cũng đi xem Vy diễn ở Vạn Hoa club. Chiều cao một mét bảy ba, luôn luôn trang điểm rất nhẹ nhờ vẻ mặt xinh tự nhiên, năng khiếu xuất sắc trên sàn catwalk, những bước đi tự tin, vẻ mặt rạng ngời. Tất cả làm nên tâm của các show diễn...

Duy Anh nhìn Vy. Vy đang bước về phía nó, vẻ hơi đùng đùng. Duy Anh định sẽ khen phần diễn của Vy hôm nay. Chợt một chàng trai dừng Vy lại, hai người nói vài câu gì đó rồi Vy bước tiếp, đôi tác không được chào đón kia giữ tay Vy lại. Duy Anh cảm thấy nóng mặt, nó tiến lại gần cuộc dùng dằng:

- Mà làm cái quái gì thế?

Phía bên kia cười nhạt, vẫn giữ tay Vy:

- Đâu liên quan tới mày.

Vy bấu môi:

- Anh này xin số em không được rồi giữ em lại...

Không chờ Vy nói hết câu, Duy Anh xô đối thủ của mình một cái, và lập tức nó nhận được một quả đấm rất nhanh. Một vài ngôi sao hiện ra, Duy Anh ngã xuống đất. Nó ngồi dậy. Người đấm nó nhanh chóng lách ra ngoài, Vy che miệng, cúi xuống đỡ Duy Anh:

- Trời. Anh có làm sao không? Anh cảm thấy thế nào?

- Cảm thấy như là vừa bị đấm!

Vy phì cười, đỡ Duy Anh dậy:

- Sao anh làm thế?

Duy Anh nhìn vào mắt Vy, nó định nói “vì anh thích em” nhưng lại thôi. Duy Anh cười nhạt:

- Nhìn ngửa mắt thôi em.

Vy hơi mím môi lại:

- Lần sau đừng thế nhé anh. Chuyện như vừa rồi là thường, em tự giải quyết được!

Limmone-Vincom

Duy Anh vẫn sống hơi chấp chới như thế, khá nhiều lúc nó cảm thấy nó gần nói được với Vy rồi, nhưng hình ảnh An hiện ra lại làm nhạt hết. An cũng từng đáng yêu như thế cho đến trước cái đoạn phim Duy Anh nhìn thấy ở Sago cafe. Thế rồi đấy, dùng phát. Biết đâu ngày nào Vy cũng lại dùng phát như thế, nó không muốn tốn tiền cho ba ly xoài dầm hay một cái gì tương tự như thế nữa. Tất nhiên chỉ đùa, về thực tế, Duy Anh không muốn yêu nữa, dù nó đã như thế với Vy.

Sáng rảnh rồi, hai tiết cuối bỗng được nghỉ vì những lý do thường thấy từ giáo viên khiến Duy Anh rong xe lang thang. Vào Boo2 mua một bộ dây giày loè loẹt mà Duy Anh nghĩ con em đồng bóng của nó sẽ thích. Duy Anh tiện chân bước lên Vincom chơi, nó vào Game World, định làm vài đường đua xe cho đầu óc thư giãn. Chợt ở phía gần máy đánh trống có một dáng người không-thể-nhầm. Chiều cao không có cao gót hỗ trợ này còn ai nữa. Duy Anh bước được hai bước thì chợt nó nhìn ra được một đứa khác đang nói chuyện với Vy. Trông quen quen! Duy Anh giật mình, là cái thằng xin số điện thoại của Vy hôm ở Vạn Hoa club. Duy Anh nắm chặt tay, lần này nhất định nó sẽ không mất mặt như hôm trước, đâm vào mặt hay bụng đây? Bỗng Duy Anh nhìn lại thái độ của hai người, không có vẻ gì là Vy đang khó chịu, cũng không thân mật, dường như Vy và thằng kia đang nói chuyện gì đó khá nghiêm túc. Hai người là bạn? Duy Anh đang suy nghĩ thì Vy tình cờ nhìn về hướng nó. Duy Anh quay người bước nhanh ra ngoài. Nó biết Vy đang chạy theo, ra đến gần tiệm ăn Italia Limmone, Vy bắt kịp Duy Anh, Vy thở mạnh:

- Từ từ, để em giải thích đã!

Duy Anh nhếch mép:

- Đó cũng không chắc là cái anh đang chờ.

Rồi nó quay người đi. Vy nói to:

- Đúng đó, anh ý là bạn em! Và việc lần trước ở Vạn Hoa là một vở kịch!

Duy Anh dừng lại, nhếch mép lần thứ hai trong mười giây:

- Và còn những vở kịch nào nữa?

Vy hơi quay mặt đi:

- Tất cả. Từ hôm anh và em gặp nhau ở Toilet Pub, em đã nhờ tất cả mọi người. Từ anh Nam DJ đến anh Thái Dương, tất cả làm ra một lần gặp như tình cờ giữa anh và em. Từ những chuyện trùng hợp sở thích mà em biết được qua bạn anh, đến việc em học thuộc những kiến thức search được từ web về những quán cafe Hà Nội... Tất cả!

Vy ngừng lại, thở dồn dập, rồi nói tiếp:

- Thực ra em đã biết anh từ rất lâu. Thích anh và những thiết kế của anh từ khi anh học năm hai, và khi đó anh đã đi với chị An. Em không dám tiến đến. Và đến khi anh chia tay...

Duy Anh lắc đầu, ngắt lời:

- Còn gì nữa?

Vy ngừng lại khoảng vài giây, rồi mở to mắt nhìn Duy Anh:

- Còn một điều, là em yêu anh. Điều đó không phải là một vở kịch.

Duy Anh cúi mặt xuống. Vy nói tiếp:

- Và em biết...anh đã thích em. Nhưng anh cũng không tiến tới. Một lần thất bại trong tình yêu tệ đến thế sao. Anh đã biết cách “nhặt kiếm lên và đi vào rừng thăm” không? Anh hãy tin vào cảm nhận của mình và làm điều anh muốn đi. Anh thích uống café, chắc biết café càng đắng càng ngon rồi đó.

Duy Anh không nói gì, hai đứa nhìn vào mắt nhau một lát...

Duy Anh hỏi khẽ Vy:

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh nói yêu em là gì?